

PROPRIETAR—DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TARNAVA MICĂ

INSERATE

conform regulamen. de aplicare a tarifului comercial, categoria V.

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foaie înscrisă în Registrul de publicații al Trib. Târnava-Mică sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Unirea

Foaie bisericească — Apare în fiecare Sâmbătă

Divinul element uman

(ch.) Când a exclamat Tertulian: „O testimonium animae naturaliter christianae“, se gândea la perfecțiunile firești pe care le-a plăsmuit Dumnezeu în ființa noastră, perfecțiuni pe care, evident, le și vrea cultivate, așa cum ni le respectă. Din această dotă minunată a firii notăm azi mai ales mintea și voința noastră cu lucrările lor: cunoașterea adevărului, iubirea binelui, nestrămütata dorință după ele, când nu le avem și curata bucurie când le posedăm.

Dorea Zaheiu, „căuta să vadă pe Isus cine este.“ Așa de mare era dorința aceasta a lui, încât neputându-l vedea altfel — fiind mic de stat — a alergat înainte și „s'a suit într'un smochin ca să-L vadă.

Venind Mântuitorul, n'a neglijat dorința lui, ci i-a aprins-o și mai mult, zicând: „Zaheie grăbește de te coboară“, ca să mă vezi, ca să mă ai, căci pentru a satisface o dorință așa de mare, „astăzi în casa ta mi se cade să rămân.“ — S'a învăpăiat inima lui Zaheiu, „și grăbindu-se, s'a coborât și L-a primit, pe Dânsul bucurându-se. — Nu știu ce s'a mai putut petrece în casă. Știm doar atât că o faptă mare a fost făgăduită generos: „Iată jumătate din averea mea o dau săracilor; și de-am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrat.“

Dacă vrei o zi de luminare spirituală, oprește-te un ceas și cumpănește dorința lui Zaheiu.

Atunci, ca și azi, era un Zaheiu și mulți curioși în jurul lui Isus. Azi mulți vorbim despre El, mulți ne laudăm cu El, dar puțini îl dorim cu adevărat, chiar și din cei ce suntem ai Lui.

A venit Hristos în lume și a trăit între noi, a învățat și ne-a lăsat în mâni întreagă rânduială a mântuirii. Câți ne batem capul cu asta?

Trăește Hristos în Biserică și azi, cu toată învățătura Lui și cu toată puterea mântuirii. Câți „caută să-L vadă“ pe El însuși personificat în Biserică?

Trăește Hristos pe altarele noastre în Preasfânta Taină și se jertfește acolo neconștient. Câți îl adoră și câți îl cercetează?

A venit Hristos în sufletele noastre prin botez, și, poate, de multeori prin celelalte Taine. Câți dorim să-L mai primim în casa aceasta a noastră, pentru a-L cunoaște mai bine, pentru a-L iubi mai sincer, pentru a ne bucura de El și pentru a putea fi stimulați la faptă ca Zaheiu?

Tu, Zaheiu cel de azi, ai uitat oare că „azi în casa ta se cade să rămân?“ „Grăbește-te de te coboară „din mândria ta, și din lenea ta, din ura ta și din lăcomia ta, din invidia ta și din sensualitatea ta și dorește să caută să vezi pe Isus.“

Nădejde cu temei

— Mici încreștări în legătură cu reînvierea școlii confesionale —
de N. Brinzeu

În aceeași zi mi-a adus poșta biletul dela București, care ne salută cu deviza:

„Fi-va iarăș primăvară
și Român stăpân în țară...“

și un plic, cu stampila poștei Blaj, în care era o scrisoare mai lungă. Scrisoarea e semnată: „Unul dintre nenumărații anonimi ai Neamului“. Nu știu pentru ce dorește autorul să rămână anonim, doar cauza pentru care pledează îi face cinste. Mai mult: se pare că el face parte din tagma acelora, cari în cele trecute vremi au muncit în ogorul sfânt al educării și conservării neamului, au muncit în rolul umil de „erou necunoscut“, ca dascăl sau ca preot. După fericita Unire a neamului, au ajuns alții la roluri de îndrumători, ei au rămas tot necunoscuți. Astăzi, când necazurile par că ne-au readus la vederea clară a lucrurilor, tresaltă eroii noștri anonimi, li-se pare că mai pot lua și ei cuvântul. Dar nu doresc să iasă din poziția în care se găesc; rămân anonimi!

Onoare lor!

„Nu întrebați — zice — că cine Vă scrie, sau de unde scrie, căci nu interesează.“ — Aievea! interesează ce scrie.

„Ajungându-mi în mână, întâmplător, No. 1 al ziarului „Unirea“ din 4 I 1941, am cetit cu multă satisfacție... fiindcă a trecut ora 12, totuș începem să deschidem ochii, și doar, doar, se va găsi cineva în această țară, care va remedia răul...“

Și după ce arată relele pe cari le-a produs la sate desființarea școlii confesionale, cere o acțiune generală pentru reînființarea acestei școlii. În aceeași vreme el cere și reforma învățământului secundar, resp. a celui Universitar, mai ales în ce privește educația profesorilor.

Și cu modestia ce nu poate lipsi acestui fel de cuvântători, autorul încheie: „Fie ca aceste umile rânduri să contribuie măcar cu o picătură, în marea grijilor Neamului, griji ce se ridică ca un nor, tot mai cumplit... Dumnezeu să ne ajute...“

Da, Neamul nostru are un ocean de griji, de preocupări ale viitorului! Intre acestea e, desigur, și educația viitoarelor generații. Întrebare: ce perspective ni-se deschid nouă, în această situație?

Impresii dela consfătuirea avută la București în 13 Dec. 1940:

Unul dintre domnii mai mari dela Mini-

ster, văzând că noi punem, în termeni categorici, chestia școlii confesionale, ne-a răspuns:

— Bine, înțeleg: școală confesională; dar pentru ce numai în Ardeal?

— Așa este, am zis noi: să se facă școală confesională pe întreaga țară!

Dar vedeți: replica ni-o făcuse omul cu alt gând, nu pentru a accelera teza noastră.

A doua zi, un alt domn mare, ne-a spus:

— Școală confesională! Avea înțeles în alte vremuri, dar azi, când Statul e favorabil Bisericii!...

— Dar vedeți, Statul e servit prin oameni și oamenii sunt de multe feluri. Unde poate garanta d. Ministru de fiecare învățător dela sate? Trebuie o legătură organică, nu numai de prietinie, între școală și Biserică. Și mai ceva: un stat favorabil trebuie să-i dea Bisericii tot ce-i poate da, pentru vremuri, când s'ar putea schimba situația. Noi nu concepem o revenire a țării noastre la regimurile liberalo-masonice, cum nici bolșevicii din Rusia nu concep o revenire la regimul burghez; totuș, când d. Titulescu a obținut dela Litvinow biserica rusească din București, guvernul rus a pus în scrisoarea rezerva: în caz că regimul din Rusia s'ar schimba, acordul nu mai este valabil... *

Lupta noastră pentru școala confesională va fi o luptă grea și va reclama multă acțiune de luminare, de convingere a celor în drept și a publicului chiar.

Noi, cei de dincoace de Carpați, am avut școală confesională. Noi știm ce vrem. Dincolo de Carpați nu a existat asemenea școală, iar un lucru necunoscut nu se poate dori! Dar o diferențiere a regimului școlar, pe regiuni, nu se prea admite într'un stat unitar.

De altă parte — și asta e mai grav — Statul național legionar are ca model statul național socialist și cel fascist. În Germania regimul a găsit încă în ființă școli confesionale, alături de cele ale Statului. Nu le-a desființat, având probleme mai urgente de rezolvit. Dar spiritul rasial, de care e pătruns regimul național-socialist, ține în mână întreagă formarea tineretului. Acelaș lucru e și în Italia: regimul fascist nu a reintrodus învățământul confesional, a admis doar propunerea religiei, — încolo: știm ce lupte grele a avut Biserica pe tema organizațiilor tinerimii!

O deosebire, mare deosebire, este între

noi și cele două state de cari vorbim: a fi român înseamnă a fi în aceeași vreme creștin; religia creștină e de esența rasei noastre; nu se concepe stat adevărat român, fără nota de creștin.

Rămâne să se vadă: cine și cum aplică pe teren, în aceeași vreme, principiile de rasă și de religie la noi?

Iată pentru ce am spus că o luptă grea ne așteaptă. Numai cu simplă teză nu merge. Ea s'a pus de atâtea ori; s'a pus chiar în sinodul eparhial ort. dela București la 1930, când regretatul Vasile Goldiș a cerut reînființarea școalelor confesionale în Ardeal și Basarabia. Sinodul a adoptat — și atât!

Se impune o muncă de lămurire a chestiunii, de găsirea soluției celei mai potrivite chiar și pentru împrejurările dela noi, cari s'au mai schimbat dela 1922 încoace. Dar vom reuși. Să ne servească de exemplu: propunerea religiei în școalele primare se făcea în vechiul regat de către învățători. Cât a trebuit, până ce a trecut pe mâna preoților? Dar a reușit. Așa va fi și cu transformarea învățământului în secol național-religios. Și cu el transformarea conducerii școlare și a educației învățătorilor în așa fel, ca să corăspundă pe deplin, intereselor vitale ale neamului!

Cine mai are ceva de spus?

Clipe neuitate. Sâmbătă, 28 Decembrie 1940, superiorii și noi alumnii Colegiului „Pio-Român” din Roma, am avut parte de o neșpusă bucurie, salutând în mijlocul nostru pe noul ministru al României pe lângă Sf. Seau, pe d. Grigorcea.

Domnul Ministru a sosit la Colegiu înainte cu ceva de ora 12, însoțit fiind de d. consilier Scorțescu și de d. secretar Galiță. Când a intrat în salonul de primire, corul a intonat „Trăiască Regele”. A urmat apoi cuvântul de bun sosit al Părintelui Rector Iosif E. Evrard care, în câteva cuvinte bine simțite, a tâlmăcit sentimentele de care suntem stă-

pâniți în aceste clipe: „Vizita Excelenței Voastre ne aduce o mare bucurie, și este totodată și o mare mângâiere pentru că toți alumnii de aici sunt fii ai Ardealului românesc, și mulți sunt din părțile acelea ardelenne cari au fost răpite cu forța și pe nedreptul, și-au fost puse sub jugul unui neam străin și dușman”. În continuare Păr. Rector arată care e meseria noastră, și a celor de aci, de a ne forma în spiritul de jertfă pentru binele comun, „după pilda preoților uniți ardeleni de totdeauna.” Incheie asigurându-l pe noul trimis al Țării de dragostea și devotamentul nostru al tuturor îndemnându-l totodată să ne cunoască și să ne prețuiască.

Părintele Aurel Lelufiu, ca interpret al simțirilor noastre, după ce-i urează bun venit în Colegiul „Pio-Român”, continuă arătând cum: „In virtutea învoitei romanității în care ne plămădim, noi știm să îmbrățișăm cu focul dragostei creștine atât pe ceice ne iubesc cât și pe ceice ne urăsc. Dar în același timp a pus stăpânire asupra voinței noastre dârza și apriga hotărâre de a ne încinge coapsele cu sabia arhanghelică a adevărului, pentru a sfărma cătușile minciunii și ale împărării cu cari dușmanii noștri cutează să ne îngădească din nou libertatea și strălucirea Ardealului nostru străbun. În fiecare din noi re-trăiește un Vasile Lucaciu, un Augustin Bunea și întreaga pleiadă de neimblânziți luptători, cari formează cununa nepieritoare de mândrie și glorie a Bisericii noastre române unite, pentru cauza Românilor...”

După aceasta corul, condus de clericul Ioan Dan, a executat câteva colinzi foarte bine alese. — La sfârșit Domnul Ministru ne-a mulțumit tuturor pentru manifestația de dragoste cu care a fost primit, asigurându-ne totodată de sprijinul și bunăvoința Domniei Sale. Imediat apoi, în tovărășia Părișilor Superiori Iosif E. Evrard, Rector, și Gh. Cosma, vice-rector, Domnul Ministru a vizitat Colegiul rămânând foarte mulțumit de tot cece a

găsit. După care, mulțumindu-ne încă odată a plecat dintre noi în aplauze și cântece „Mulți ani trăiască”.

Cu ziua de azi Colegiul nostru din Roma înscrie pe răbojul vremii o nouă pagină de afirmare și de mândrie creștinească și românească. (A. Moisiu)

Cadrelor pastorației moderne

Pe zi ce trece, manifestările vieții sunt tot mai variate, împrejurările de trai se schimbă și astfel problemele care îl privesc pe om înnoiesc mereu. De aceea mijloacele de a pătrunde la semenul nostru pentru a-l înlege, a-l cunoaște și a-l ajuta în lipsurile lui mai ales intime, spirituale, trebuie să progeseze și ele. Iată de ce și pastorația, sau locul de care se folosește păstorul sufletesc pentru a întâlni pe credinciosul său — multeori învăluit în atâtea diferite mentalități și împrejurări de viață — pentru a-l scoate din calea pierzării și a-l atrage la o viață trăită mai la umbra Bisericii, — trebuie să progeseze și ea, adaptându-se vieții prinșă concretul său atât de variat. Metodele vechi nu se mai potrivesc vremurilor noi; iar care problemă de viață include în sine o nouă problemă morală.

Astăzi, preotul singur — în cele multe cazuri — nu este suficient pentru că poate face o pastorație a cărei eficacitate se întinde la toți și la toate. Pe lângă obligațiile strict necesare (slujbe, predici, administrarea sf. taine, cateheză etc.) preotul trebuie să vadă și de organizarea religioasă a credincioșilor după vârstă, sex și ocupație; preotul trebuie să vadă de bolnavii și de morții din parohie; trebuie să fie mereu în contact cu autoritățile administrative, pentru nu poate rămânea indiferent la nimic ce întâmplă în familia credincioșilor săi. El e părintele care trebuie să știe despre fiecare fiul al său, cine este, cum trăiește, ce face

FOIȚA „UNIRII”

Cu sf. Pavel în timpul octavei de rugăciuni pentru unirea bisericilor

(18—25 Ianuarie)

Azi, în lumea creștină, a început octava de rugăciuni pentru unirea în credință a tuturor popoarelor; a început octava de rugăciuni pentru realizarea idealului preconizat de Isus: „Ca toți să fie una, precum tu, Părinte, ești într-o mine, și eu într-o tine, ca și ei într-o noi una să fie” (Ioan, 17, 21).

S'a inaugurat această minunată operă azi, când Biserica latină sărbătorește „Catedrala sf. Petru”, simbolul unității creștine; și se va sfârși în 25 l. c., cu sărbătoarea „Conversivitatea sf. Pavel”

Ziua întâi, prin urmare, comemorează pe sf. Petru, apostolul și vârhovnicul care, atunci când Isus asistă la prima schismă, a mărturisit: „Doamne, la cine vom merge? Cuvintele vieții veșnice tu le ai” (Ioan, 6, 68). Iar ziua din urmă comemorează pe sf. Pavel, apostolul neîntrecut în păstrarea adevărului: „Și inger din ceriu de v'ar propovădui altceva decât ce am propovăduit noi, anatema să fie” (Gal. 4, 8).

Nicicând cei doi apostoli n'au fost mai actuali ca în zilele noastre: evanghelia e în-

săși actualitatea întrupată; sf. Petru e actual prin urmașul său Papa dela Roma; sf. Pavel e actual prin minunatele sale epistole, cari ne prezintă viața umană și divină a unui apostol sub toate aspectele ei.

Și fiindcă cei chemați să colaboreze la unirea Bisericilor sunt mai întâi preoții, cari prin viața lor trebuie să fie imagini vii a lui Isus, așa cum a fost sf. Pavel, facem câteva reflexii asupra acestui pioner care a lucrat mai mult ca oricine pentru ca viața Mântuitorului să fie trăită de așa, încât toți să fie una în credință și în fapte.

Dar se mai poate vorbi de unire în zilele noastre atât de anormale? Nu e utopie a cugeta la așa ceva? E adevărat: sunt greutăți, dar au fost și la începutul creștinismului. Priviți pe sf. Pavel: se lansează în lumea păgână și se duce printre oameni „plini de toată nedreptatea, de viclenie, de răutate, de pizună, deucidere, grăitori de rău, neascultători de părinți, fără de dragoste...” (Rom., 1, 29—31), și încă într-o așa măsură și într'un număr așa de mare încât apostolul exclamă: „Toți s'au abătut, împreună-netrebniți s'au făcut; nu este cel ce face bine, nu este până la unul” (Rom., 3, 12).

Disperează sf. Pavel în fața acestei situații? Nu! El e convins că dacă se va prezenta ca un adevărat ucenic a lui Isus, sufletele îl vor primi. Or, calitățile lui speciale sunt două: b) iubirea, b) suferința.

a) Sf. Pavel știe că iubirea e semnul

distinctiv al unui apostol, pentru că Hristos spus-o: „Din aceasta vor cunoaște toți suneții ucenicii mei, de veți avea dragoste între voi” (Ioan, 13, 35); din acest motiv: „runcă nouă vă dau vouă, ca să vă iubiți unul pe altul” (Ioan, 13, 34).

Apostolul înțelegând perfect de mintea dascălului, propune porunca iubirii cea mai înaltă dintre toate, căci „De așa limbă omenești și îngerești, iară dragoste nu am, făcutu-m'am ca niște aramă sunătoare și chimval răsunător. Și de așa avea proroși și de așa ști toate tainele și toată știința de așa avea toată credința, încât să mutăm iară dragoste nu am, nimica nu sunt. Și așa împărți toată avuția mea, și așa da trup meu să-l arză, iară dragoste nu am, nică folos nu-mi este” (1. Cor., 13, 1—3).

Așa stând lucrurile, îndeamnă pe om să fie „cu toată smerenia și blândețea, cu delungă răbdare, îngăduind unul altuia dragoste” (Efes., 4, 2), „ca toți să grăiți și să nu fie între voi desbinări, ci să fiți niși într'un gând și într-o înțelegere” (1. Cor., 1, 10). Lucru ce trebuie practicat nu numai în mijlocul bucuriilor, ci și în mijlocul durerilor: Pavel premerge cu exemplul său

b) Suferințele lui sunt enorme.

1. Din partea mediului în care trăiește. Dela Jidovi de cinci ori câte patruzeci una a luat, de trei ori cu toiege a fost bătut odată a fost bătut cu pietri, de trei ori sfărmat corabia; o noapte și o zi într-o

ce-l așteaptă. Numai printr'o astfel de suverană și totală cunoaștere a credinciosului, poate fi ținut pe drumul cel bun, sau adus la acesta. De multe ori se sprijinește stâlpul numai într'o parte, și peste puțin cade, căci nu s'a cunoscut pericolul ce poate amenința din cealaltă. — Ori, nimic nu este care să ne asigure statornicia în bine. Ne mulțumim că cineva vine regulat la biserică, și rămânem liniștiți, fără să ne dăm seama că o naștere grea în familie, o tovarășie nou ivită, o lipsă venită pe neașteptate, poate schimba onestitatea în viața conjugală, poate deschide căi de prăpastie sufletească, sau atrage spre fapte până atunci nebănuite. Creștinul nu poate fi creștin adevărat dacă nu este creștin integral. De aceea păstorul trebuie să fie cu ochii în petru, să vegheze mereu, să știe toate, să prevadă orice, ca astfel toate să le prevină și să-i poată da îndrumarea de cuvânt.

Astăzi, când lumea e atât de mult obișnuită cu spectacolele și cu discursurile, cu întrunirile și cu mulțimea, astăzi adunarea tuturor la biserică și predica comună, nu mai este ceva care impresionează într'atâta măsură pe om cu totul de preceptele morale. Până când deci, rămânem, în biserică, nu vom putea schimba viața credinciosului. E indefinit de mare deosebire între atmosfera din biserică și cea de afară. Pe străzi și în case, pe piețe și în localuri, este o atmosferă cu totul contrară celei din biserică. Și fiindcă aceasta din urmă de multe ori nu pătrunde până în suflet, ci abia dacă la mulți ajunge până la simțuri, și astfel după o slujbă sau o predică nu se aleg cu e hotărâre fermă, ci doar cu un sentiment trecător sau o impresie fugărie, tocmai de aceea omul de azi respiră mereu un aer îmbărsit de ispite, de prejudecăți, de false mentalități și nenumărate suferințe. Ar trebui ca atmosfera bisericii să-l urmeze și să crească mereu. Dar aceasta nu se poate decât prin acțiunea continuă a preotului, care trebuie să rămână la altar sau amvon, ci să se aplece și în atelier sau magazin,

să treacă și pe câmpul unde tinerii lucrează dogoriți de soare și de ispite, să intre și în casa plină de mulțori de copii și de mizerii, să viziteze și, spitalul unde se suferă și se înjură, se plânge și se murmură și de unde mulți dacă ies vindecați trupește rămân răniți sufletește. Preotul va trebui să se ocupe de toți credincioșii săi, dar nu va putea să se desintereseze nici de cei de alte religii. Acel oftat, divin de pătrunzător și de nostalgic, ieșit din pieptul Mântuitorului: „și alte oi am care nu sunt din staulul acesta...” va trebui să fie pentru preot un îndemn nu numai de apostolat, dar și de misionarism.

(Va urma)

Pr. E. Popa

Pentru unirea tuturor. Em. Sa Card. Tisserant a trimis I. P. Saie pâr. Mitropolit Alexandru o scrisoare care ne este spre mângâiere, și îndemn la urmare, tuturor. — Scrisoarea e aceasta:

„Sfântul Părinte... mi-a manifestat bucuria cu care așteaptă octava de rugăciuni pentru Unire, ce an de an se celebrează între 18 și 25 Ianuarie. Și în așteptarea acestei bucurii, Sanctitatea Sa a avut bunătațea de a mă asigura că și în anul acesta, în timpul octavei, va celebra o sf. Liturghie la intențiunile acestei devoțiuni.

Pentru mine e un lucru foarte plăcut de a aduce aceasta la cunoștința Reverendisimilor Prelați și Superiori cari atârnă de Sf. Congregație Orientală, convins fiind că exemplul Sf. Părinte valorează mai mult decât orice alt îndemn de a însufleți pe preoți și credincioși în a ține, cu un zel cât mai mare, Octava de rugăciuni. Lucru ce se va face și din motivul că relele și pericolele de desbinare a sufletelor sunt tot mai mari, ceea ce ne face să simțim cu atât mai intim din ce iubire profundă e izvorâtă rugăciunea Domnezeescului Răscumpărător: „*Ut unum sint.*”

Intențiunile speciale, cari sunt a se avea în vedere zi de zi, în decursul octavei, și pen-

tru izbânda cărora sunt a se face rugăciunile și actele benevole de pietate, sunt următoarele:

In 18 Ianuarie: Intoarcerea tuturor „celorlalte oite la staulul lui Petru.” — *In 19 Ianuarie:* Intoarcerea tuturor orientalilor la unitatea catolică. — *In 20 Ianuarie:* Convertirea luteranilor și a celorlalți protestanți din Europa la sf. Biserică Catolică. — *In 21 Ianuarie:* Convertirea anglicanilor la supunere față de Scaunul Apostolic al Romei. — *In 23 Ianuarie:* Pentru ca toți creștinii din America să devină una în Credință și Unire cu Vicarul lui Hristos. — *In 23 Ianuarie:* Pentru pocăirea trănică și o viață bună a catolicilor răi și a apostataților. — *In 24 Ianuarie:* Iacreștinarea tuturor păgânilor.

Activitate pilduitoare. In ziua de 12 Ianuarie c., după amiază, a avut loc în saloanele restaurantului „Bucur” din Timișoara întâlnirea amicală de cunoștință a Românilor uniți, organizată în cinstea fraților ardeleni refugiați, de către „Agrul” local, al cărui președinte este d. Dr. Ion Tenchea, avocat.

Serata a avut un mare succes, participând peste 300 de persoane în frunte cu Păr. vicar Dr. Iuliu Rațiu și d. prof. univ. Dr. Alexandru Borza, vice-președinte girant al comitetului central. A luat parte deasemenea Reuniunea „Sf. Maria” cu prezidente, Dnele: Iulia Dr. Maior și Flavia Dr. Munteanu, precum și o numeroasă delegație de studenți din partea „Astru”-lui. A fost o entuziastă manifestare de simpatie și solidaritate a Banatului pentru frații ardeleni refugiați și o profundă înțelegere pentru necazurile și durerile lor.

Di Președinte Tenchea, într'o simțită cuvântare, a arătat scopul acestei întruniri amicale: acela de a ne apropia, de a ne cunoaște și a ne înfrăți. Necesitatea înfrățirii este mai acută ca oriunde în Banatul bântuit de materialism și de curente subversive, cari sapă la temelii morale și spirituale ale comunității românești. — De încheiere d. președinte

petrecut, cu primejdii pe ape, în necazuri dela tâlhari, în necazuri dela nea nului său... în nevoi în pustie... în ostenele și în supărare, în foame și în sete (II Cor 24-27).

2. Din partea ispitelor: „Văd altă lege întru mădulările mele, luptând împotriva legii minții mele, și dându-mă pe mine rob legii căcatului” (Rom. 7, 23). Iar când se roagă lui Dumnezeu să alunge ispitele dela el i-se răspunde: „D-stul ip este darul meu: căci puterea mea întru neputințe se vede desăvârșită! (II Cor. 12, 9). La care apostolul asertiv și generos exclamă: „Așa dară cu bucurie mă voi lăuda mai mult întru neputințele mele, ca să locuiesc întru mine puterea lui Hristos” (II Cor. 12, 9).

Suferințele îl asaltează neconținut când să-l abată dela idealul evanghelic. Dar e autil. Pavel știe una și bună, și o spune categoric:

„Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtoarea, sau primejdia, sau foametea, sau golătatea, sau frigul sau sabia? Precum este scris: „Pentru tine întem omoriți în toată ziua, socotitu-ne-am niște oi de junghere.” Că intru toate acestea biruim, prin cel ce ne-a iubit pe noi. Întrucât tare crez eu, că nici moartea, nici răsunau trâmbițele învierii, tot așa la Roma, după trei secole de persecuțiuni, iubirea iese victorioasă de sub pământ, iar pe cer apare lui Constantin emblema iubirii cu inscripția: „In acest semn vei învinge.”

Cu astfel de sentimente Pavel merge dela Ierusalim la Antiochia, din Corint în Efes, din Tesalonic în Creta, din Cipru la Roma, spunându-le tuturor: „Cu bucurie voi cheltui și mă voi cheltui și pe mine, pentru sufletele voastre” (II Cor. 12, 15). Motivul era iubirea, pentru că „mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca să-și pună cineva sufletul său pentru prietenii săi.” (Ioan, 15, 13). De aceea ar dori să fie despărțit chiar și de Hristos, numai ca pe Evrei — neamul său — să-i măntuiască. (Rom. 9, 3). Viața lui se identifică cu a lui Isus în așa fel, încât poate rosti: „Cu Hristos împreună m'am răstignit; iară de viez, de acum nu mai viez eu, ci viază întru mine Hristos” (Gal. 2, 20).

Era pentru prima oară că sufletele întâlneau astfel de glasuri, cu cari nu se puteau compara nici filosofia greacă, nici vulturii Romani; erau cavinte purtătoare de iubire cu scopul de a uni pe toți în acelaș crez. Ura își arată colții, iar ciocnirea fu inevitabilă; de unde trei secole de persecuțiuni, trei secole de martiri.

„Totuși înzădar — observă Monsen. Olgiati — catacombele își înmulțeau mormintele, căci după cum la Ierusalim, după trei zile, răsunau trâmbițele învierii, tot așa la Roma, după trei secole de persecuțiuni, iubirea iese victorioasă de sub pământ, iar pe cer apare lui Constantin emblema iubirii cu inscripția: „In acest semn vei învinge.”

Urmează ereticii cari se pun în slujba

urei ca să distrugă unitatea bisericii, dar iubirea caută s'o mențină, fiind nutrită de doctrina paulină ce formează un fir neîntrerupt dela sf. Iustin la Irineu, dela Ioan Gură-de-Aur la Augustin, dela Vasile Cel Mare la Ambrosie și Ion Damaschinul.

Barbarii încearcă să șteargă creștinismul de pe fața pământului, dar nu reușesc. De aceea se încreștinează. Și unii devin creștini buni. Alții, deși au luat o formă de creștinism, n'au asimilat — ca popor — nimic din doctrina creștinismului. Așa Ungurii, pe spatele cărora — tocmai din acest motiv — apasă cele 13 „Vai vouă...” adresate de Isus fariseilor fățarnici. În anul 1940 Ungurii au reușit să se înfrățescă deplin cu ei, răstignind neamul românesc. Dar noi ne-am înfrățit cu Isus, așa că din această răstignire în mod firesc va urma moartea pentru ei și viața pentru noi.

Luther distruge unitatea Bisericii, dar sf. Ignățiu prin exercițiile sale spirituale conduce milioane de suflete la unirea cu Isus, iar pe Sf. Francisc Xavieriu îl trimite ca pe țermurile Indiei, Japoniei și Chinei să implante crucea lui Hristos.

Apoi în zilele noastre apare o tinără fecioară: Teresa de Pruncul Isus, care prin atitudinea ei paulină — iubirea față de suflete — face ca lumea întreagă să fie zguduită de un freamăt supranatural.

Avem lipsă ca Biserica și Neamul nostru să fie străbătută de un astfel de freamăt; avem lipsă de unire națională și religioasă.

spune că Agrul local va îmbrățișa toate doleanțele fraților uniți și le va da tot concursul.

Din partea refugiaților vorbește d. prof. Cosma, din Oradea, arătând puterea credinței noastre, singură în stare să ne refacă viața de odinioară a nației. Mulțamește apoi bătăliilor pentru căldura cu care au fost primiți și spune că în loc de lozinca: „Bănatu-i fruncia“ mai bine i s'ar fi potrivit: „Bănatul are inimă.“ — Deasemenea a mai vorbit Păr. Septimiu Popa, care în meșteșugite vorbe de spirit a evocat rolul femeii bănățene în viața publică.

Păr. vicar Dr. Iuliu Rațiu a anunțat că, datorită ostenețelor Dlui Victor Serbac, vestitul cor al Reuniunii corale de sub președinția d. prof. Al. Borza, s'a reorganizat în Timișoara și va cânta la biserica din Fabric sub conducerea d. Zeno Vancea.

Atmosfera plăcută din sală a fost întreținută de inepuizabilul umor al d. Dr. Simion Hațegan și hazliile poezii în graiu bănățean ale d. președinte Tenchea.

Știri mărunte

Personale. Ven. Ordinariat al Lugojului a făcut mai nou o numire de protopop: păr. Valeriu Paveloniu dela Orăștie la Lupeni, ca paroh I și protopop al Jiului, și două promoții: păr. Corneliu Zastofi prof. de religie în Lugoj și păr. Dr. Virgil Pușcașiu, detașat la Timișoara dela Ohabaforagaci, au fost distinși cu titlul de protopopi onorari.

Pomenirea lui Moșă și Marin. Dintre legionarii ce au plecat, acum patru ani, în Spania, să lupte sub steagurile gen. Franco împotriva bolșevismului ce amenința să năpădiască peninsula iberică, au căzut eroic Ionel Moșă și Vasile Marin,

Timpul cel mai potrivit e octava de rugăciuni, destinată acestui scop. Sf. Pavel să ne fie tovarășul acestor zile sfinte. El a lucrat mai mult ca oricine pentruca toți să fie una în Hristos (Gal. 3, 28).

Să nu fie preot care să nu celebreze în zilele acestea cel puțin o sf. Liturghie cu intențiunea aceasta. Lucru pe care-l face și Sf. Părinte dela Roma. Și în special pentru orientali, după cum relatează „L'Observatore Romano.“

Să nu fie creștin care să nu se apropie de sf. sacrameinte spre acest scop.

Să nu fie elev și elevă ca i să nu-și revizuiască și cerceteze conștiința, pentru a-și da seama de importanța acestor zile, precum și de pregătirea ce trebuie să și-o însușiască pentru ca mâine să poată fi făuritori unirii religioase și naționale a tuturor românilor.

În zilele acestea la Roma, în biserica Sant' Andrea della Valle, se celebrează Liturghia în toate riturile Bisericii. Într-o zi se celebrează în ritul nostru român. Fac acest lucru clericii noștri dela Colegiul Pio-Romeno, cu toată căldura sufletului lor. Ei bine, din partea străinilor Liturghia clericilor noștri e considerată ca cea mai frumoasă dintre toate. Fie ca zilele acestea să contribuie cât mai mult la acea operă pentru care Isus s'a rugat: „Ca toți să fie una, precum tu, Părinte, ești întru mine, și eu întru tine, ca și ei întru noi una să fie“ (Ioan, 17, 21).

Atunci cu siguranță vor simți cu toții dela Nistru până la Tisa, ce înseamnă cuvintele psalmistului: „Iată acum ce e bun sau ce e frumos, fără numai a lăcui frații împreună“

Pr. Alex. Todea

în urgia dela Majadahonda. Pomenirea acestor fii ai neamului nostru s'a făcut Luni, în 13 Ian. c., în toată țara, slujindu-se parastase pentru odihna sufletelor lor și reliefându-se jertfa adusă de dânșii și sensul ei.

Măsură fericit inspirată. Ministerul de Interne, cu adresa No. 56.03 1940 (cum aflăm din „Inălțarea“ de ieri) a comunicat Prefecturii jud. Sibiu, că s'a interzis întrebuințarea Crucii și a altor obiecte sfinte ca embleme la diferite localuri, cum ar fi, de ex., magazinele, restaurantele, hotelurile ș. a., cari n'au nimic comun nici cu sf. Cruce, nici cu alte obiecte sfinte. Credem că acelaș lucru s'a adus la cunoștința tuturor Prefecturilor din țară, ca să se purcedă în consecință. Și întru cât n'ar fi cazul, trebuie intervenit nesmintit ca această măsură să se ia pe toată linia.

Recensământ general. În iarna aceasta se va face un recensământ general al populației României. Cu acest lucru a fost însărcinat, printr'un decret-lege, Ministerul coordonării. Pentru lumea evreiască se va face un recensământ special. Președinte al recensământului pe țară a fost numit d. Octavian Onicescu, prof. universitar; comisar general d. avocat Negru, iar secretar general d. Georgescu.

Televiziunea în culori. Din Londra vine știră că un specialist englez a isbit deplin în strădaniile sale de a afla taina manifestării televiziunii în culori. Zilele trecute, cum scriu gazetele, s'a făcut o prea convingătoare demonstrație în fața presei, descoperitorul — d. Baird — arătând zăriștilor un ecran lung de 75 cm. și larg de 60 cm., pe care se desfășurau imagini, desene și gravuri în culori naturale, transmise de un radio învecinat. — Noua descoperire va avea un viitor strălucit, îndată ce zilele cumplitei măcel în curs se vor fi încheiat.

Locale. Dumineca viitoare, a lui Zaheiu, va predica în catedrală păr. Dr. Leon Sârbu, rectorul Internatului „Vancean“ de băieți.

Avantajul cari au încetat. C. F. R., acordaseră, la vremea sa, o seamă de avantagii de călătorie refugiaților. În urma unei hotăriri mai recente a direcției generale C. F. R., cu data de 15 Ian. c., au încetat toate acele avantagii. Totodată a încetat și efectuarea transporturilor pe baza foilor de drum pentru bagaje, efecte de strămutare și altele de acest fel.

Alte monete. Ministerul de Finanțe a fost autorizat să bată și să pună în circulație monete noi, divizionare, de cupru, de 1 și 2 Lei, pentru înlocuirea actualelor monete, cari mai au putere circulatorie până la 31 Martie 1941. Preschimbarea se va face la administrațiile de încasări și plăți și la percepțiile fiscale. Emisiunea monetelor noi de 1 și 2 Lei va fi până la concurența sumei de 150.000.000 Lei de fiecare fel,

Salarii noi. S'a primit un principiu: Salarul să răsplătească într'adevăr munca depusă și să asigure demnitatea funcționarului, oferind minimum de existență atât pentru el, cât și pentru familia sa. Și s'a tradus în faptă acest principiu în felul acela că s'a hotărât majorarea salariilor mai mici de 8000 Lei lunar. Pentru preoți s'a fixat: licențiați în teologie, cu 2 gradații: 5111 Lei; preot cu seminar, gr. doi, cu 2 gradații: 4290 Lei. Asta chiar dela începutul carierii. — Gradațiile au fost întregite cu 15 la sută.

Henri Bergson, filosoful francez de renume mondial, a murit, în ziua de 5 Ian. c., în vârstă de peste 80 de ani. A reprezentat cu tenacitate și autoritate curentul spiritualist în filosofia vremurilor mai noi, având de luptat cu matadorii mici și mari ai materialismului. Limpede și elegant în tot ce a scris și a spus, H. Bergson lasă după sine o moștenire ce-i asigură nemurirea în lumea cugețătorilor. Filosofia creștină, deși nu-l aprobă întru toate, îi va păstra și ea amintirea cu stimă.

Visul Negusului. Rasul Tafari, ajuns prin violență și șiretlicuri, împărat al Abisiniei, ca să fie pus apoi pe fugă de italieni, cât să nu se mai oprească până în Londra, acum se află în Sudan, ca refugiat. Și cum are vreme de făcut planuri, a și făurit unul, pe care l-a spus la frunză și la iarbă: Dânsul va instaura, în Addis-Abeba, capitala Abisiniei, un guvern constituțional. „Asta, firește, când va fi din nou, tot dânsul, Negus al Etiopiei...“

Posturile vacante de bisericani. Ministerul Educației Naționale, Cultelor și Artelor, a hotărât ca posturile de preoți și diaconi, bugetare, va-

cante în prezent, să nu mai poată fi ocupate prin noi numiri, nici prin înaintări, urmând să încadra, deocamdată, mai întâi clericii reținuți. Toate formalitățile de numire în curs, în orice posturi, se suspendă, afară de acelea referitoare la numiri făcute, în mod valabil, de eparhii, până la data de 1 Ianuarie 1941 inclusiv. Transferurile și numirile de refugiați se vor face numai în echivalente ca grad și salariu.

Franța cărmuită de un triumvirat. Pentru a face față oricărui greutăți interne și externe, reșalul Petain, în urma demisiei d. Charles Bled, a procedat la reorganizarea organului de conducere a țării creind un triumvirat. Care triumvirat va fi alcătuit din dd.: Amiral Darlan — care avea și președinția — generalul Huntzinger și Pierre Flandin.

Aviz. Parohiile cari nu au înaintat la Administrația Financiară de constatare declaratiunale pentru impunerea la echivalent, — cari trebuiesc făcute între 1 Sept. și 31 Dec. a fiecărui an —, le pot înainta până la data de 31 Ian. în baza ordinului Min. de Finanțe cu Nr. 389/11 Ian. 1941.

† **Titus Domșla,** protopop-onorar, a trecut cele veșnice la Lugoj, în ziua de Crăciun, în vârstă de 79 de ani, la puțină vreme după ce trecea pensie, după 50 de ani de pastorație în aceeaș parohie: Valealungă, din apropierea Lugojului. Fie-i partea cu dreptii!

† **Aureliu Urzică,** judecătorul-consiliar la Curte de Apel în pensie, cunoscut ca modest și probitate judecătorească și fermitate ardeleană s'a stins din viață la Blaj, în 9 Ian. c., într'un an al vieții. — Odihnească în pace!

Tel. fonul „Unirea“

B. Lugoj. Suntem de aceeași părere: dacă acum n'am biruit în lupta pentru învierea noastră confesională, nu-i motiv să capitulăm. Cine va adevărat învierea neamului în spirit creștinesc, nu să nu vrea tipul de școală care singur corespunde țării creștine. — Chestiunea cu „anonimul“ n'are nici un interes. Ne-ați putea lămurii?

I. Sibiu. Nu. Nu ne-a uitat nici „Telegraful“ și el să ne hiritisească din prilejul jubileului „Unirii“. A făcut chiar un teribil efort să fie înțeles. Și, după laudabilă caznă, a reușit să înțeleasă toarele rânduri înduioșetoare: „Unirea“, foaia cească dela Blaj, împlinind al 50-lea an de existență, anunță că, din acest prilej, are în pregătire un festival, care va apărea în câteva zile. Începând din jumătate de veac, dorim confracții, crescând în catolic al «Romei eterne» să-și îndrepte dragostea luarea aminte — cel puțin în aceeași măsură ca Bucureștii. Soarele răsare, nu la apus, ci la răsărit, cel românesc numai la București — a spus-o, poate, un valoros reprezentant al scrisului românesc — Mulțumim pentru sfat. Il primim și urmăm cu atenție. În ambele înțelesuri pe care le poate avea înțelesul: să dăm Bucureștilor nu numai grija pastorale care o merită întâia și cea mai puternică a parohiei, ci și a doua reședință a mitropolitului român. Ne lipsește, evident, o mare biserică centrală, să a putut clădi, fiindcă anumite intervenții sectare de o largă perspectivă românească, n'au în Primăriei Capitalei să ne dea un teren potrivit. A făcut, de altfel, pentru toate confesiunile și pentru pământului!) Confracții dela „Telegraful“ ne-ar fi de folos în această privință: să stăruie și ei la drept pentru obținerea terenului, de care avem nevoie, pentruca să dăm Bucureștilor „toată atenția și luarea aminte“ pe care o merită. — Dacă confracții au înțeles altfel chestiunea. Ceva mai și mai bizantin. Fără să fim acasă în subtilitățile duh, care pare și el „etern“ în anumite redacții, nuim totuși cam ce vreau să spună. Dacă-i a bănuim, apoi s'au ostenit de prisos cu sfaturile nevoe de ele în propria familie. Să facă, din curiositate, o comparație între volumele din „Telegraful“ și cele 50 ale „Unirii“. Se va numădeceat care a fost mai aproape de București care de alte capitale neeterne. Mai domol, o lecție. — Mai ales că, în ce privește răsăritul și tot un „valoros reprezentant al scrisului românesc“, ni-se pare, că „aici, la Blaj, a răsărit soala mânilor“. Nu știm care din doi o fi având în vedere cert este însă că nici unul n'a spus așa ceva la Sibiu!

C. Brezoi. Mulțumim pentru interes. Răspunsul că nu va putem urma sugestia. Nu putem năvăli care să se plătească prin celebrarea liturghii. Din mai multe motive. Vă vom spune unu. Acela pe care l-a invocat și preotul, să din Brezoi, care n'a tras clopotele când a primit serică pe vlădicul său: n'avea clopote! — Nu am avea, poatecă tot nu le-am trage. Fiindcă nu-i tocmai în spiritul rânduelilor ce reglementarea plății stipendiilor pentru celebrarea de liturghii